

høitærede Conseilspræsident er fuldt berettiget til at udtale, at det er en uimodsigelig Kjendsgjerning, at Thingene ikke kunne enes. Han er ikke berettiget til det, forekommer det mig, uden at give det den Værding, jeg her har nævnt.

Den ærede Finantsminister siger fremdeles, og det siger han, antager jeg, forandrigt ved nogle Bemærkninger om Juni-grundloven fra det ærede Medlem fra Næstved (Veth) og mig, hvad Borgen havde vi for, at det ikke fremdeles vil gaa galt med Hensyn til Finantslovens Behandling, selv om vi fik Juni-grundloven tilbage? Jo, derfor forekommer det mig, at vi have en ret god Borgen, nemlig de mange Aars Erfaring. Og vil han nu sige, at Forhandlingsaanden er vegen fra Folkethinget, at Tschernings Aand, som han udtalte, er ikke over Folkethinget, og derfor gaar det galt, saa kunde jeg vende det om og sige, at Tschernings Aand er ikke over Ministeriet, og derfor gaar det galt. I Stedet for har Juristeriets og Doktrinarismens Aand, om jeg saa maa udtrykke mig, bemægtiget sig Pladsen, og derfor gaar det galt. Nei, det kunde sagtens gaa under Juni-Grundloven, og det skal siges, simpelt hen af den Grund, at de Doktriner, som nu ere komne til Højsæde, ikke vare opfundne den Gang. Man var endnu for nær ved Forsatningens Oprindelse og de Motiver, der laa til Grund for den, og tilmed var det nye Element, jeg har peget paa gjentagne Gange, og som er kommet ind i Landsthinget i 1866, ikke kommet til Stede. Det var Grunden til, at man kunde enes. Begge Kamre havde desuden Udspring fra den samme Folkewillie, og derfor kunde en vedvarende Modstrid imellem dem slet ikke eksistere.

Den ærede Minister taler stadig, som om han netop er Forhandlingens Mand og Overenskomstens Mand; ja det er muligt, at han har været det før 1866, og jeg er tilbøielig til at tro, at der har været en Tid i hans Liv, da han kunde have været det; men har han været en Forhandlingens og Overenskomstens Mand, siden han er bleven Conseilspræsident, da har han visselig været meget uheldig i sin Forhandlingspolitik. Jeg vil gaa eet Skridt videre; jeg vil sige, at der er intet Ministerium, som har haft saa gode Chancer for Forhandling — i ethvert Fald ikke, siden jeg er bleven Rigsdagsmand, og det strækker sig ikke over saa lille en Mærkelse — som netop det ærede Ministerium. Jeg maa minde det ærede Ministerium om Tiden efter Valgene den 3die Januar 1879. Den ærede Minister veed jo, at det, man kaldte Venstre, Demokratiet, laa i indbyrdes

Kamp med hinanden, han veed fremdeles, at den ene Part var rede til at føre Forhandling med ham og hans Ministerium, fordi vi, som et æret Medlem udtrykte sig, troede, at Slaget ved Provisoriatet var tabt, og det ærede Ministerium havde da haft en særdeles god Veilighed til Forhandlingspolitik. Lad mig blot minde om saadanne Ting som den, at i dette Thing i en saa vigtig Sag som Postloven var der Enighed saa at sige i hele Thinget baade mellem Høire og Venstre. Der var kun Ubetydeligheder imellem i en saa vigtig Lov som denne, en af de sidste, som var til Forhandling i Forhandlingsperioden. Men hvad skete? Det ærede Ministerium modsatte sig Forslaget inde i Landsthinget. Ja, det gif endogsaa saa vidt, at det ærede Ministerium frasaldt et af sine egne Forslag, som var godkjendt her i Thinget, det var nemlig Lovforslaget om Amtsforvalternes Lønning. Da vi forhandlede om Finantsloven i 1881 i Foraaret, da kan Conseilspræsidenten ikke have glemte, at et Antal af Finantsudvalgets Medlemmer, som var tilstrækkeligt til at give Flertal i dette Thing, udtrykkelig udtalte, at det var rede til at gjøre Indrømmelser paa enkelte Punkter; det har gjentagne Gange udtalt, at det vilde nødigt gaa til Kamp paany, men at man heller ikke vilde vige, naar den blev paaoktroyeret. Det ærede Ministerium valgte at gaa Kampens Vej og ikke nok dermed, det ærede Ministerium gav dette Thing Skudsmaal for, at det savnede enten Evne eller Villie til at bestille Noget. Saa tror jeg just ikke, at det ærede Ministerium kan beklage sig over, at der ikke har været Veilighed for det til at gennemføre en Forhandlingspolitik; det har jo endogsaa haft Veilighed til at udføre denne Forhandlingspolitik ikke blot med den ene Side af Thinget, Demokratiet, men ogsaa med den anden Side. Jeg mindes saaledes Vedtagelsen af Tillæget til Forsvarslovene, saa jeg tror snarere, det gaar Ministeriet, som det kan gaa Andre, at den ærede Conseilspræsident finder Feil allevegne, kun ikke hos sig selv. Altsaa siger den ærede Minister, og det gjentager han, da man nu ikke kan komme igennem med Forhandlingspolitikken, er Skylden derfor selvfølgelig ingenlunde hans, han er den rette Mand paa den rette Plads til Forhandlingspolitikken; det er hans Mening, og det, uagtet der unægtelig hører en stor Tro til, at han kan mene det, efter Alt, hvad der er gaaet forud, det vil han dog selv indrømme, naar han tænker sig om.

Men da han ikke kan faae det Bedste, og det er Forhandlingspolitik, maa han gribe til det uheldige Lotteri, og da siger han